

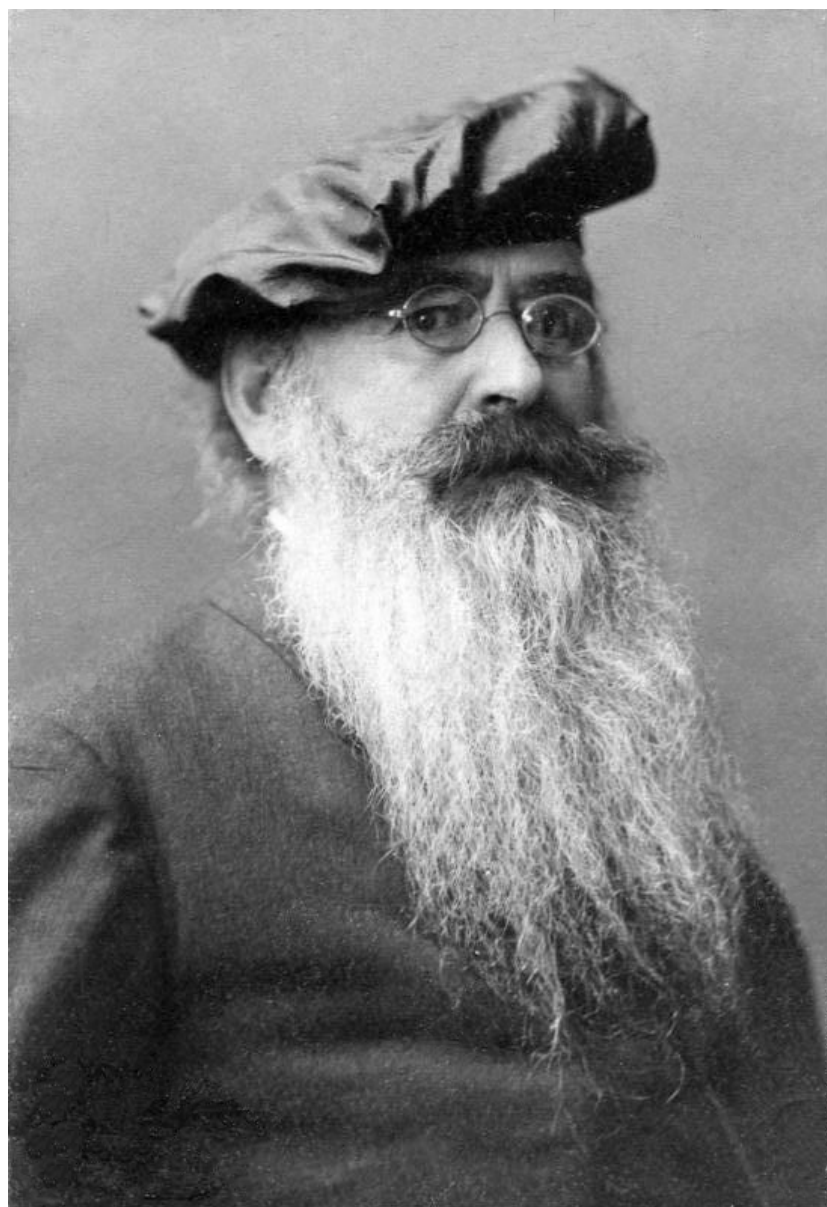
Tajemství run

GUIDO VON LIST

TAJEMSTVÍ RUN

Tajemství run

Guido von List

VOLVOX GLOBATOR

Guido von List

Das Geheimnis der Runen

přeložil Jaromír A. Máša

Translation © by Jaromír A. Máša, 2011

ISBN 978-80-7207-824-0

ISBN 978-80-7511-248-4 (pdf)

Do téže míry mne potěšil obsah Vašeho dopisu! Je velmi zajímavé, co jste opět vyzkoumal a objasnil. – Co k tomu říká oficiální věda, to je zcela jedno. – Jak říká Dr. Alfred Russel-Wallace¹, ta je každému novému objevu nepřejícná, ale vždy šlápne vedle. – A to hlásá rovněž učenec!

Brno, 4. listopadu 1902.

*Friedrich Wannieck*² vlastní rukou

Jeho vysokoblahorodí, panu Friedrichu Wannieckovi!

Vysoce vážený pane a příteli!

Již počátkem listopadu 1902 jsem Vám, velectěný pane a příteli, podal zprávu o tom, že v onu dobu, po níž bylo mé oko z důvodu operace šedého zákalu pod obvazem, a tudíž mi všeliká práce byla nemožná, pomýšlel jsem, abych duchovně nezahálel, na rozluštění tajemství run. A při tom – hle, pouhou volnou souhrou myšlenek – jsem přišel na dosud zcela netušené zákonitosti vzniku a vývoje našeho árijského lidu i jeho cítění, myšlení, mluvení a psaní. Vy jste byl laskavostí a písemně mi k těmto objevům blahopřál. A já si nyní dovoluji z tohoto dopisu vyzdvihnout jistou důležitou větu jako vůdčí výrok uvádějící tuto knihu jakož i následující zprávy o výsledcích mých dalších bádání.

Protože v první řadě Vašemu podněcujícímu zájmu, velevážený pane a příteli, mohu děkovat, že mi dosud bylo a nadále i bude možno věnovati se výzkumům těchto téměř bezmezných oblastí, budiž mi dopřáno prvotní zveřejnění z řady výsledků mých výzkumů věnovat Vám, vysoce úctyhodný pane a drahý příteli, jakožto plod dozrálý pod Vaší obšírnou činností ve vděčné úctě.

Dáno ve Vídni dne 29. měsíce dubna roku 1907. Se vším uznáním

Váš stálý obdivovatel
*Guido von List*³

Předmluva

Nauka run je dodnes podrobována kritice a podléhá předsudkům, neboť je spojována s dějinami Německa ve 20. století. Těm, kdo se tomuto tématu hlouběji věnují, je však jasné, že existovaly minimálně dva směry bádání o runách. Ty se právě v době Velkoněmecké říše ukázaly být ve značném protikladu v očích těch, kdo tehdy rozhodovali o tom, která nauka je „legální“ a „nelegální“, tedy pronásledovaná.

Na jedné straně stál Himmler se svým poradcem Willigutem a jejich runovou naukou „krve a půdy“, na druhé straně ti, kteří jako František Bardon, Friedrich Bernhard Marby a Siegfried Adolf Kummer dovedli práci s runami k rituálnímu použití uprostřed magických kruhů připomínajícímu kombinaci středověkého magického rituálu a indické jógy. Právě tyto osobnosti z pozice Himmlerova poradce pro magické a náboženské obory Willigut silně kritizoval a Marbymu a Kummerovi vyčítal, že posvátné árijské dědictví zostuzují a zesměšňují. Někteří runoví „okultisté“ díky tomu skončili v koncentračním táboře. Marby byl označen za antinacistického okultistu a po více než osmi letech strávených ve Flossenburgu a Dachau byl nakonec v dubnu 1945 osvobozen spojeneckou armádou. Kummer unikl při nástupu nacismu do Jižní Ameriky, kde založil specifickou runovou školu. Jejím texty se velmi inspiroval náš zřejmě ve světě nejznámější hermetik František Bardon, který také z důvodu svých okultních zájmů strávil v koncentračním táboře řadu let, podobně jako i další čeští hermetikové a okultisté. František Bardon považoval runovou magii za jednu z nejsilnějších magií vůbec. Právě od něj pocházel zřejmě nejznámější samizdat o runách a jejich praxi z doby komunistického režimu u nás, který dal do oběhu pod pseudo-

nymem Arion a nazval jej *Runová magie*, přičemž se jedná o prakticky doslovný překlad díla Kummerova.

Je přitom zřejmé, že oba tyto směry bádání o runách a práci s nimi (Kummerův i Willigutův) spojuje právě dílo Guida von Lista, které nyní čtenář dostává do rukou. Tento „prorok“ pangermánského osvícenství měl při své těžké oční chorobě v letech 1902–1903, kdy jedenáct měsíců neviděl, nespočet vizí, které tyto „dny tmy“, jak je později nazval, naplnily světlem. V nich jeho pragermánské náboženství postupně nabývalo pevných obrysů. Času, který tehdy musel trávit v osamění, využil k přemýšlení o původu jazyka a run a k tomu, aby si vnitřním zrakem představil život starých Germánů. Když v dubnu 1903 opět nabyl zraku, zaslal C. a K. Akademii věd ve Vídni rukopis o „árijském prajazyku“, jak jej sám zrekonstruoval. Rukopis mu byl obratem vrácen. Lista ovšem postoj oficiálních akademických kruhů neodradil a své dílo propagoval v nacionalistických a mystických kruzích Rakouska-Uherska a Německa, kde bylo vřele přijato.

Základem jeho koncepce je člověk-hrdina, který kráčí nespočtem inkarnací za konečným cílem. A tím je život v ideální společnosti uprostřed jeho lidu. Listovy koncepce jsou v jeho dalších pracích rozvedeny do ostré kritiky stávajícího společenského řádu. Na růst moderního bankovníctví a ostatní finanční instituce hleděl jako na machinace amorální menšiny, která spekuluje s papírovými poukázkami na úkor čestných lidí. I se svým odsuzováním lichvy a kritikou kapitalismu jako hájemství malé uzavřené skupiny jsou jeho myšlenky v leccems aktuální i dnes. Listovy názory byly posíleny krachem cenných papírů v roce 1873, odkdy už široká veřejnost nechtěla spekulovat s akciemi.

List v knize *Tajemství run* odhaluje jím předpokládaný světový názor starých Germánů, spojený s osmnácti básněmi k jednotlivým runám. Jeho kniha má odhalením tajemství jednotlivých run poukázat na boha Wuotana, prostupujícího svět svými magickými silami, a zároveň existujícího v každém člověku, který má mít podle Lista podíl na božských silách a to v míře, jež mu přísluší na základě jeho vývojového stupně. A právě stupeň vyspělosti člověka, to, nakolik následoval „prazákony“ přírody, které se List domníval odhalit, má být rozhodující pro další vývoj lidí, procházejících koloběhem vzníkání, bytí a zanikání.

Základem pro chápání světa a role člověka v něm je Listovi sbírka epických a mytologických básní, která vznikla pravděpodobně kolem 8.–10. století ve Skandinávii – tzv. *Starší Edda*. V ní zapsané informace